

pa tudi včasih malo preveč vpila, kakšni peki smo. Peku Janezku so se poznali na hlačah vsi prsti njegovih rok, Tončka je bila vsa zamazana od ilovice, Jakec ves zaprašen od cestnega prahu.

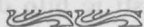
»Kakšen pa si vendar! Pa ti ravno taka! Oh, ti otroci!«

Pa je nekaj zažvižgalo nekje zadaj v daljavi in kakor strela priletelo na hlače ali čez krilo, iz oči pa solze v potokih. Ponavadi je mlačev pred peko, pri naši pekariji je bilo pa narobe!

Kot vaš prijatelj vam svetujem, da bolj gledate na snago, kot smo mi. Verjemite tistemu, ki je izkusil, da ni dobro tepen biti.

Včasih sem slišal praviti, da je človek tak za dušo, kakor za telo. To se pravi: Kakor človek skrbi za telo, tako skrbi tudi za dušo. Grdo je, če je človek umazan, še grje pa, če je na njegovi duši madež smrtnega greha. Zato vam ob tej priliki priporočam skrb za lepoto vaše neumrjoče duše.

J. E. Bogomil.

Mačka na prodaj.

Naš Pepče je imel muco; lepo, pisano muco. Prijazna je bila. Tudi jaz sem jo časih gladila po mehkiem kožuščku, in niti enkrat me ni opraskala. Pepčetu je bila pa posebno vdana.

Kako sem se začudila, ko mi je neko jutro naznanil sklep, da ponese muco na Lome, pa jo pri Lomarjevih zamenja za jabolka. Tamkaj so imeli namreč obširen sadni vrt, in v tistem času so res natresli mnogo jabolok. Tudi meni se jih je zahotelo! In Pepče mi je takoj obljubil kar dve.

Tekom dopoldneva sem venomer premišljevala o bratčevi kupčiji. Malo mi je postalo žal po krotki mucí. Že sem hotela povedati vse mami in jih poprositi, da zabranijo Pepčetu prodati muco. A kaj, ko je bila pa živalca le njegova, in naposled bi prišla še jaz pri njem v zamero, če bi ovirala njegov sklep.

In če bodo mama vseeno privolili v kupčijo, ker so vedeli, da Lomarjevi potrebujejo muco, potem bi mi Pepče ne dal niti obljubljenih dveh jabolk! Dve jabolki, in še tako dobri, sladki, kot jih imajo Lomarjevi, to je že nekaj! Če bodo mati Lomarjeva na volji, morda dado Pepčetu še prav mnogo jabolk, in on mi dobrodušno podari še tretje. Počasi sem se sprijaznila z bratčevo kupčijo.

Opoldne, ko je muca nesluté svoje usode srebala iz lesenega koritca močnik, jo je ujel bratec. Jaz sem pa skočila v podstrešje po njegov košek. Dela sva muco v košek, ga pokrila in prevezala z mojim predpasnikom. Tedaj mi je Pepče zagotovil že tri jabolka. Seveda predpasnik je bil tisto jutro čisto opran in zlikan. To sem tudi Pepčetu povedala. Oprtal je košek, mi obljubil še četrto jabolko ter šel po stezi navzgor k Lomarjevim, ki so domovali kake četrte ure od nas.

Jaz sem ostala doma in gledala za odhajajočim bratcem. Spomnila sem se sejmarjev in krošnjarjev, ki so hodili v mesto, kadar je bil semenj. Gospodarji so prignali živino. Žalostno so mukale kravice, meketale ovce in tožila teleta. A tudi muca je mijavkala otožno v košku! Kot kak sejmar je nesel Pepče muco na Lome prodat.

Nestrpno sem čakala, da se vrne z jabolki. Napeto sem zrla na stezo in na ovinek, kdaj se prikaže Pepče. Ugledala sem ga končno ter mu odhitela naproti. Odložil je košek in videla sem lepa, rdeča jabolka. »Eden, dva, tri, štiri,« je štel Pepče in mi jih je podajal. To so bila ona štiri obljubljena. A v košku jih je bilo še polno — — »Kako te imam rada!« sem mu zagotovila. »Pet!« šteje Pepče.

»Pa nič ne povem mami,« sem se mu dobrikala. Bilo jih je res še mnogo v košku. »Šest,« in dá mi še eno.

»In predpasnik si mi zmečkal,« mu prijazno zagrozim.

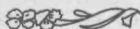
»Muca je bila moja, in na Lome je daleč,« me zavrne Pepče.

Seveda jaz bi bila imela kar najraje vsa jabolka.

Zadovoljiti sem se pa morala in odšla sva proti domu prigrizujé sladki sad.

Doma sva bila. Stopicava po stopnicah. »Kod hodita?« se oglasé pri kuhinjskih vratih mamica. In ne čakaje najinega odgovora pravijo: »Ná, muca, ná!« pa nalijejo mleka v leseno mucino koritce. »Saj je ni,« zamrmra Pepče za mojim hrbtom. A jaz sem jo ugledala, mucu, našo mucu, pri mami, kakor da bi naju tožila »mijav«. Tudi Pepče jo zasliši in uzre. Muca ni hotela ostati na Lomih. Ušla je in bila prej doma kot midva. Pepče pove mami, kako je bilo, in mama se odpravijo k Lomarjevim, da plačajo jabolka. A nama sta glasno utripali srčeci. Hudovala sva se na mucu, ki ni ostala na Lomih. Sramovala sva se Lomarjevih, in smilili so se nama mamica, ki so morali šteti za naju težko prisluzene soldke. Ta grda, ta grda muca! »Mijav, grdav«, ji je rekel Pepče. Ukanila naju je.

Francia Zupančič.

Pesemca o Janezku.

Črnega murnčka Janezek ujel je
z dolgo, oj dolgo trepalnico,
pa se mu zmuznil iz rokce,
ušel je
v luknjico — v hišico - spalnico.

Oj, kak za njim se zdaj Janezek jokca,
solzice gorke si briše;
makcu pa trese od smeha se nogca,
smeha se revežu — kiše!

Cvetko Gorjančev.

